

4 oktober 2011

Brief van Dexter Van Zile aan ds. dr. Olav Fykse Tveit, secretaris-generaal van de Wereldraad van Kerken

Deze brief is door Dexter Van Zile verzonden naar aanleiding van zijn analyse "Een dodelijk verhaal verspreiden – de Wereldraad van Kerken en Israel".

De Engelse versie van dat artikel vindt u hier:

<http://jcpa.org/JCPA/Templates/ShowPage.asp?DRIT=3&DBID=1&LNGID=1&TMID=111&FID=624&PID=0&IID=9018>

Aan:

Ds. dr. Olav Fykse Tveit
Secretaris-generaal
Wereldraad van Kerken
Genève, Zwitserland

Dinsdag 4 oktober 2011

Geachte ds. Dr Tveit:

Mijn naam is Dexter Van Zile. Ik ben een christen die woont in de Verenigde Staten.

In mijn beroepsleven ben ik de christelijke media-analist voor het 'Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America' (CAMERA). CAMERA monitort de media-aandacht voor het Midden-Oosten, in het bijzonder van het Arabisch-Israëliësch conflict. Ik schrijf deze brief na het voltooien van een analyse van de Wereldraad van Kerken-"verklaringen" over het Arabisch-Israëliësch conflict, dat onlangs werd gepubliceerd door het 'Jerusalem Center for Public Affairs'. Een kopie van het artikel is bijgevoegd. (Zie de link hierboven)

In de loop van de voorbereiding van deze analyse viel het mij op dat de god die inherent is aan de Wereldraad van Kerken-uitspraken over het Midden-Oosten is geobsedeerd door Joodse zonde en doodsbang is voor de moslim-extremisten. Zo'n laffe en anti-semitische god is geen aanbidding waard, maar het is de god die impliciet gepresenteerd wordt door de Wereldraad van Kerken in zijn openbare verklaringen over het conflict en over de regio als geheel.

De obsessie van de Wereldraad van Kerken met Joodse zonde is te zien in zijn commentaar over het Arabisch-Israëliësch conflict. De Wereldraad van Kerken spreekt over de moderne staat Israël op een bepaalde manier die vergelijkbaar is met de manier waarop christenen spraken over de Joden in het middeleeuwse Europa - als een uniek zondig volk, de minachting waard van alle goed denkende christenen.

Door Israël op een zodanige wijze af te beelden helpt de Wereldraad van Kerken bij de demonisering van het Joodse volk. Slechts een monsterlijk en hatelijk volk zou Israël kunnen steunen, zoals het ten onrechte afgeschilderd is in de Wereldraad van Kerken-informatie.

Ik weet dat de Wereldraad van Kerken met kracht antisemitisme heeft veroordeeld bij een aantal gelegenheden en op een aantal verschillende locaties. Ik weet dat in 1946 het Voorlopig Comité van de Wereldraad van Kerken, dat de basis heeft gelegd voor de oprichting van de Wereldraad van Kerken, in 1948 heeft uitgesproken: een "diep gevoel van afschuw over de ongekende tragedie die het Joodse volk is overkomen" als gevolg "van de poging van de nazi's om de Europese Joden uit te roeien" en christenen heeft opgeroepen om te getuigen dat antisemitisme "de geest en de leer van Jezus Christus" schendt.

Ik weet ook dat in 1948 de eerste vergadering van de Wereldraad van Kerken een resolutie aannam die toegaf dat de kerk had "geholpen om een beeld van de Joden te bevorderen als de enige vijanden van Christus, hetwelk heeft bijgedragen aan het antisemitisme in de seculiere wereld."

Treurig genoeg kunnen deze historische veroordelingen van antisemitisme gebruikt worden om het antisemitisme van de huidige verklaringen van de Wereldraad van Kerken over het Midden-Oosten in het algemeen en het Arabisch-Israëliësch conflict in het bijzonder naar voren te halen. In feite hebben de Wereldraad van Kerken-verklaringen over het Arabisch-Israëliësch conflict geholpen om een beeld van Israël en haar aanhangers te bevorderen als de enige vijanden van vrede in de wereld. Dit verhaal heeft bijgedragen aan antisemitisme in de seculiere wereld en is in strijd met de geest en de leer van Christus.

De Wereldraad van Kerken en zijn instellingen bieden een antisemitisch getuigenis aan op vier belangrijke manieren. [1]

Ten eerste gebruikt het een verontrustende dubbele standaard bij de beoordeling van het gedrag van Israël en zijn burens in het Midden-Oosten. De acties van Israël, de Joodse staat, zijn onderworpen aan intensieve controle en worden regelmatig veroordeeld met beschuldigend taal en opruiende retoriek.

Ter vergelijking zijn de acties van andere landen, politieke leiders en bewegingen vaak genegeerd.

Als ze worden genoemd, worden ze behandeld in een apologetische en geruststellende taal. Autoritaire regimes vermoorden hun eigen burgers en de Wereldraad van Kerken biedt woorden van vermaning en gebeden voor vrede. Christenen zijn vermoord en onderdrukt worden door moslimextremisten in Irak en Egypte en de Wereldraad van Kerken spreekt op een verzoenende manier over de noodzaak van vrede tussen de religies van de wereld.

Ter vergelijking: Israël doodt burgers in het kader van een defensieve oorlog en de Wereldraad van Kerken schreeuwt moord en brand en beeldt de verwoesting af als een aanval op het Heilig Land zelf.

Ten tweede demoniseren Wereldraad van Kerken-materialen Israël. Wereldraad van Kerken-materialen bekritisieren routinematig Israëls pogingen om zichzelf te verdedigen, zonder enige verwijzing naar de bedreigingen die het ontmoet. De invloed van de Israëlische veiligheidsmaatregelen worden afgebeeld in de sensationele en opruiende taal en behandeld als beledigingen tegen het landschap van het Heilig Land zelf.

Op dit punt zijn het 'Oecumenische Begeleiding Programma in Palestina Israël' (EAPPI) van de Wereldraad van Kerken en het 'Palestina Israël Oecumenisch Forum' (PIEF) bijzonder schuldig. EAPPI-materialen portretteren het Israëlisch beleid op een pornografische wijze, welke de lezers uitnodigt om zichzelf over aan onredelijke minachting en vijandigheid jegens de Joodse staat Israël. PIEF-materialen doen hetzelfde ding op theologisch niveau. De steun van PIEF aan het Kairosdocument, dat het Palestijnse terrorisme portretteert als "juridisch verzet", is slechts een voorbeeld van de rol van de PIEF in dit proces.

Ten derde heeft de Wereldraad van Kerken in sommige gevallen het bestaan van Israël als een Joodse staat gedelegeerd. Ja, er zijn momenten waarop de Wereldraad van Kerken het recht van het Joodse volk heeft bevestigd op een eigen soevereine staat, maar deze bevestigingen worden tegengesproken door andere berichten, die Israëls ontstaan afschilderen als een vergissing of een onherstelbaar onrecht tegen de Palestijnen. Hier is het nuttig om de Canadese wetenschapper Paul Charles Merkley te citeren, die schrijft: "Steevast in Wereldraad van Kerken-documenten verschijnt de oprichting van de staat Israël als een complicatie, nooit als een antwoord op een probleem." Merkley kan het geval misschien overdrijven met het gebruik van de woorden "altijd" en "nooit", maar niet veel.

Ten slotte biedt de Wereldraad van Kerken een antisemitisch uitzicht op het Arabisch-Israëlijs conflict door de Arabische en islamitische vijandigheid tegenover Joden en hun staat te bagatelliseren of te ontkennen. Niet-statelijke spelers zoals Hamas en Hezbollah, die openlijk genocidale vijandigheid tegenover Joden hebben geuit en een verlangen om Israël te vernietigen, verdienen weinig aandacht of veroordeling van de Wereldraad van Kerken. U kunt zelf zoeken in de WCC-website om te zien wat ik bedoel.

In plaats van erkenning van het religieuze en theologische onderdeel van de Arabische vijandigheid jegens Israël en de Joden in het Midden-Oosten, schildert de Wereldraad van Kerken het Arabisch-Israëlijs conflict af als een gemakkelijk op te lossen gevecht over grondgebied, dat tot een einde gebracht kan worden met een verdrag - als alleen die verstokte Israëli's maar tot bezinning kwamen en vrede met de Palestijnen zouden maken; alsof de Palestijnse leiders geheel onschuldig waren aan wangedrag; en alsof Israëlische terugtrekkingen niet reeds gestuit zijn op toegenomen geweld; en alsof Israël geen vredesvoorstellen heeft aangeboden om alleen maar afgewezen te worden door Palestijnse weigeringen of stilte.

In haar aanbieding van dit vervormde verhaal moedigt de Wereldraad van Kerken christenen aan om omstanders te zijn van de antisemitische vijandigheid gericht op Israël door zijn vijanden in het Midden-Oosten, en Israëlische Joden met minachting te bekijken. In het Wereldraad van Kerken-verhaal over het Arabisch-Israëlijs conflict worden al de slechtste eigenschappen van de mensheid geprojecteerd op Israël, terwijl de tegenstanders worden afgeschilderd als gedwongen tot wangedrag door het Israëlische beleid, alsof zij zelf geen morele instantie, wil of agenda hebben. Dat is oneerlijk.

De Wereldraad van Kerken toont zijn angst voor de moslim-extremisten in zijn falen om tegenstand te bieden aan de lopende campagne van religieuze zuiveringen die plaats vindt in landen in de hele wereld met een moslimmeerderheid. Christenen worden vermoord en onderdrukt op dagelijkse basis door moslimextremisten in Azië, het Midden-Oosten en Noord-Afrika, en de Wereldraad van Kerken biedt geen woord

van kritiek met betrekking tot deze daden. Christenen worden verdreven uit Irak en Egypte door daden van geweld en de Wereldraad van Kerken kan namens hen niet krachtig spreken.

Wanneer de Wereldraad van Kerken door gebeurtenissen wordt gedwongen om te erkennen dat barbaarse daden tegen christenen (en anderen) worden gepleegd door moslimextremisten in de hele wereld, dan worden ze afgebeeld in goedaardige en vage termen, die de lezers zich laten afvragen wie precies verantwoordelijk is voor het geweld. De Wereldraad van Kerken, een instelling die zionisme en zijn aanhangers aan intense controle heeft onderworpen, heeft gefaald om op een openhartige manier te spreken over de manier waarop de islamitische theologie met betrekking tot niet-moslims aanmoedigt tot vreselijke daden van geweld en onderdrukking tegen christenen.

Tot overmaat van ramp heeft de Wereldraad van Kerken een beroep gedaan op de vrees van "islamofobie", om eerlijke discussie over de islamitische mishandeling van niet-moslims over de hele wereld te smoren. Gezien de huidige realiteit werkt dit ongeveer net zo als de 19e eeuwse slavernijafschaffers antiblanke racisten te noemen.

De Wereldraad van Kerken heeft ook gefaald om te erkennen of tegenstand te bieden aan het lijden van vrouwen in landen met moslimmeerderheid in het Midden-Oosten. Vrouwen, als christenen, lijden onder de zweep van de shariawetgeving in de landen met moslimmeerderheid, en toch maakt de Wereldraad van Kerken geen bezwaar op een betekenisvolle wijze.

Als Christus niet zou blijven zwijgen over deze problemen, waarom doet de Wereldraad van Kerken het wel?

Met vriendelijke groet,
Dexter Van Zile
Boston, Massachusetts

PS: Mark Strand weet hoe me te contacteren indien u wenst te reageren.

[1] Deze analyse berust op Natan Sharansky: "3D test van antisemitisme: demonisering, dubbele standaards, delegitimatie," Joodse politieke studies, beoordeling 16:3-4 (herfst 2004), <http://www.jcpa.org/JCPA/Templates/showpage.asp?DBID=1&LNGID=1&TmlID=84&FID=625> , bezocht op 4 mei 2011